

Waterik en de Gouden Schelp

Waterik en de Gouden Schelp

Wouter Broekman

Voor Lisa en Senne

Eerste druk januari 2024

ISBN: 9789464929782

Uitgever: Brave New Books

<https://www.bravenewbooks.nl/wouterbroekman>

© 2024 W. Broekman

1 We maken kennis met Waterik

“Waterik! Draai je eens om en ga verder met je rekensommen!”

Alle kinderen in de klas schrokken zich een garnalenstaart van de harde stem van meester Kreeft. Vooral Waterik zelf, die net een balletje zeegras naar zijn vriendje Rif had geschoten. Met een ruk draaide Waterik zich om en keek naar zijn meester. Die zwom met een streng gezicht achter zijn bureau heen en weer.

“Dat is nu al de zoveelste keer vandaag. Nu is het wel genoeg geweest! Als jij niet beter op gaat letten, mannetje, dan krijg je alwéér straf! Wil je dat soms?”

“Nee meester,” mompelde Waterik zachtjes. De meester was vandaag al vijf keer boos op hem geworden.

“Wat zei je daar?” vroeg de meester.

“Nee meester,” zei Waterik nog een keer, maar nu iets harder. “Ik bedoel, ja meester...” Hij wist al niet meer wat de vraag was...

De meester zwom naar het tafeltje van Waterik toe en tikte met een stok op het tafelblad. “De rest van de les wil ik je niet meer horen, begrepen?”, brieste hij. “En als jij je sommen niet af hebt, mag je vanmiddag nablijven.”

Waterik schrok. Nablijven? Dat kon vandaag echt niet! Hij had afgesproken met Rif... Samen zouden ze de zee rond Waterwoud gaan verkennen. Ze zouden naar de Koraalweide gaan en daar had hij veel zin in. Daar waren zoveel bijzondere planten en dieren te zien die in Waterwoud niet voorkwamen.

Waterik wist heel goed, dat ze niet buiten de muren van Waterwoud mochten komen. Maar de zee was zo groot en spannend!

Maar als hij weer na moest blijven, ging het hele feest niet door.

Waterik glimlachte overdreven naar de meester en boog zich weer over zijn sommen. Dan maar even flink mijn best doen, dacht hij. Twintig gedeeld door vijf... Bah!

Na elke som keek Waterik op de klok die achter de meester aan de muur hing. Wat ging de tijd toch langzaam! Zijn klasgenoten waren ook druk bezig en het was stil in het lokaal. Waterik moest flink zijn

best doen om zijn aandacht bij zijn sommen te houden. Gelukkig was hij bijna klaar...

Eindelijk klonk de bel. Waterik sprong op, gooide zijn schrift en potlood in zijn tas en begon gehaast de klas uit te zwemmen.

“Ahem...Waterik!”

Snel draaide Waterik zich om. Hij zag de meester streng naar hem kijken.

“Niet weer!” fluisterde Waterik tegen zichzelf.

“Laat jouw sommen eens zien, kereltje,” zei de meester. “Dan kijken we wel even of je naar huis mag.”

Haastig zwom Waterik naar de meester en liet zijn schrift zien.

Langzaam bladerde de meester door het schrift en bekeek de sommen. Ongeduldig keek Waterik op de klok. Als het zo doorging, kwam er nog niks van zijn middag. Maar tot zijn opluchting zei de meester: “Dat ziet er prima uit. Je kunt het dus wel! De volgende keer graag zonder getreuzel hè? En dat klieren in de klas moet ook afgelopen zijn. Anders zet ik jou vooraan in de klas.”

“Ja meester,” zei Waterik netjes.

“Vooruit, ga maar naar huis,” zei de meester. “Morgen proberen we het opnieuw. Maar ik wil wel zien dat je je beter gaat gedragen!”

“Is goed meester,” antwoordde Waterik, “tot morgen!” En haastig pakte hij zijn schrift weer in en zwom het klaslokaal uit.

“Waar bleef je nou?” vroeg Rif, die ongeduldig wachtte in de gang. “We moeten gaan!” Waterik keek om zich heen. Iedereen was al naar huis en de gangen waren leeg.

“Pff,” zuchtte Waterik, “die zeurpiet van een Kreeft moest mijn sommen nog zien. Hij moet ook altijd mij hebben!”

“Schiet de volgende keer dan ook op,” zei Rif.

“Ja ja,” mopperde Waterik. “Kijk naar jezelf. Laten we nu maar gaan. Als we snel van huis vertrekken zijn we nog op tijd bij de Koraalweide.”

Zo snel als ze konden zwommen Waterik en Rif naar huis. De twee vrienden woonden vlak bij elkaar, in dezelfde straat. Toen ze bij zijn huis aankwamen riep Rif: “Tot zo! En wel opschieten hè?” En hij zwom snel naar binnen.

Het huis van Waterik stond iets verderop en was, net als de andere huizen in Waterwoud, gebouwd van steen. Het was versierd met gekleurde stenen en schelpen. In de tuin groeiden felgekleurde zeeplanten en het veldje van zeegras wuifde zachtjes met het water mee. De vader van Waterik zorgde goed voor hun huis en het zag er zoals altijd keurig uit.

De moeder van Waterik zat aan de stenen eettafel toen Waterik binnenkwam. Waterik was van plan geweest om snel weer weg te gaan, maar tot zijn schrik zag hij een glas zee-thee op tafel staan. Dat moest hij natuurlijk eerst opdrinken...

“Goedemiddag, lieverd,” zei zijn moeder, “hoe was het op school vandaag?” Ze glimlachte lief naar haar zoon. Maar Waterik wist wel beter... Zijn moeder wilde natuurlijk weten of hij nog straf had gekregen vandaag.

“Goed!” antwoordde Waterik kort terwijl hij op een stoel plofte. Hij zette het glas zee-thee aan zijn mond en nam een flinke slok. “Au!” riep hij boos en hij zette het glas met een klap terug op tafel.

“Ja, sufferd,” mopperde zijn moeder, “dat is nog veel te heet. Ik heb het net neergezet! Wat heb je toch weer een haast!”

“Ja maar mam,” begon Waterik, “ik heb afgesproken met Rif.”

“Alweer?” vroeg zijn moeder, “heb je geen huiswerk?”

Zie je, daar had je het al.

“Je weet dat je extra je best moet doen met rekenen hè? Ik wil niet dat je wéér met een onvoldoende thuiskomt.”

“Nee-hee,” zei Waterik, “ik heb geen huiswerk. Ik had al mijn sommen af, echt waar! Meester Kreeft heeft ze nog nagekeken, daarom was ik wat later.” Onschuldig keek hij zijn moeder aan.

“Dat is mooi,” zei moeder, “dus je hebt je wel gedragen vandaag?”

“Ja mam,” antwoordde Waterik ongeduldig, “mag ik nu gaan?”

Zijn moeder zuchtte. “Nou vooruit. Maar je bent wel op tijd thuis voor het eten! Anders eet je je avondeten weer koud.”

“Wat eten we?” vroeg Waterik terwijl hij opstond.

“Anemoonburgers met zee-olijven,” antwoordde zijn moeder.

“Jee! Mijn lievelings!”

“Dat weet ik, Waterik. En daarom dus: op tijd thuis!”

“Ja mam,” zei Waterik, “doei!” En hij haastte zich naar buiten.

Zoals verwacht zwom Rif buiten al ongeduldig heen en weer.

“Nou, dat duurde weer even hè, slome zeeslak!” lachte hij. “Moest je weer thee drinken van je moeder?”

“Natuurlijk niet,” loog Waterik. Rif lachte en zwom weg.

“Kom op, we gaan!” riep hij naar Waterik. “De Koraalweide wacht op ons!”

“Gaan we door de Zandpoort?” vroeg Waterik terwijl hij achter Rif aanzwom.

“Nee, we nemen de Steenpoort. Vanmiddag zag ik Soldaat Edelschout bij de Zandpoort, en die willen we echt niet tegenkomen.”

Waterik schudde zijn hoofd, zonder dat hij het zelf doorhad. Nee, Edelschout moesten ze zeker niet tegenkomen. Niet alleen was hij de strengste en sterkste Watersoldaat, hij had ook nog eens keer een hele grote neus. En hoewel hij er daardoor best grappig uitzag, kon hij dankzij die neus wel enorm goed ruiken. Hij rook ondeugende Waterkinderen al van een kilometer afstand en betrapte regelmatig Watermensen die zich niet aan de regels hielden. En hoewel hij niet precies wist waarom, dacht Waterik altijd, dat hij speciaal op hem lette.

“Oké, de Steenpoort,” zei Waterik stoer, “dat was mijn idee ook.”

Rif begon harder te zwemmen en Waterik volgde hem. Ze hadden nog een paar uur voordat het donker werd. De Koraalweide was ver weg, dus ze moesten opschieten.

Na tien minuten zwemmen kwamen Waterik en Rif bij de Steenpoort. Dit was, zoals de naam al zegt, een poort van steen. Of eigenlijk was het een grote boog van steen, die een uitgang was voor Waterwoud. De rest van Waterwoud was omringd door een hoge stenen muur en er waren vier poorten: de Steenpoort, de Zandpoort, de Koraalpoort en de Algenpoort. Natuurlijk stonden er Watersoldaten op wacht bij de poorten. Zij zorgden ervoor dat er geen indringers het Koninkrijk binnenkwamen. Maar ook hielden ze in gaten of er geen Watermensen zonder toestemming de zee in zwommen. Nu gingen Waterik en zijn vriendje vaker Waterwoud uit en wisten daarom precies, wie er bij welke poort op wacht stond. En Waterik en Rif wisten óók, dat soldaat Zeester niet altijd even goed oplette als hij de Steenpoort bewaakte. Regelmatig verliet hij dan zijn post om een kletspraatje te houden met juffrouw Schelphoed.

Van een afstandje, verscholen achter een grote steen, bekeken Waterik en Rif de poort. Ze zagen Zeester een paar meter verderop zwemmen.

Zo te zien was hij nét op weg naar het huisje van juffrouw Schelphoed. Rif keek Waterik aan en zwaaide met zijn arm. Nu konden ze ongezien de poort door! Waterik wachtte tot soldaat Zeester uit het zicht was en zwom toen langzaam en voorzichtig naar de poort. Rif volgde hem en ze probeerden zo stil mogelijk te zwemmen. Nog een paar meter... Zonder gezien te worden zwommen Waterik en Rif de poort door, de open zee in. Het was ze weer gelukt - op naar de Koraalweide!

2 De Gouden Schelp

Toen ze eenmaal de poort uit waren haalde Waterik opgelucht adem. Het was ze weer gelukt! Die suffe soldaat Zeester ook! De Koning moest eens weten. Het was nog een geluk dat er niet regelmatig een haai binnenkwam. Of erger nog, een Mens.

Waterik keek om zich heen. De zee was donker. Waterwoud lag zo diep, dat er bijna geen zonlicht was. Maar hoe hoger je in de zee kwam, hoe lichter het werd. Nu waren de Watermensen gewend aan het donker en hadden ze uitstekende ogen. Ook op deze diepte kon Waterik goed zien. Maar er waren hier niet veel planten of vissen. Op deze diepte zwommen alleen krabben en rare, lelijke vissen. Waterik wist dat die niet gevaarlijk waren. Maar hoger in de zee zwommen minder vriendelijke dieren, zoals haaien en inktvissen. Op school leerden ze dat die Watermensen zomaar konden aanvallen.

De reis naar de Koraalweide was dus niet zonder gevaar. Ook niet, omdat de weg er naartoe werd versperd door een grote onderwaterberg. Deze berg was zo breed, dat het dagen zou kosten om er omheen te zwemmen. Maar Waterik en Rif wisten dat de Koraalweide er vlak achter lag en dat je beter over de berg heen kon zwemmen.

“Schiet toch eens op, slome schildpad!” riep Rif. Waterik zag dat zijn vriendje, zoals altijd, weer tien meter verder was dan hij. Hij was weer aan het dromen geweest...

Waterik ging sneller zwemmen. Rif zei altijd, dat het maar goed was dat hij meeinging: Waterik lette totaal niet op. Hem zou, alleen in de zee, zeker iets ergs gebeuren. Maar Waterik was nu eenmaal een dromer. Inmiddels kon hij de top van de Tafelberg zien - en niet ver daarboven zag hij het einde van de zee. Daarboven, zo wist hij, was geen water meer, maar lucht. En waar geen water was, waren geen Watermensen. Maar er waren wel Mensen! Waterik wist van school, dat Mensen onder water niet konden ademen. Die hadden lucht nodig. Waterik vond het maar vreemd. Watermensen konden toch onder water én in de lucht ademen? Waarom konden Mensen dat dan niet? De meester wist het ook niet. Wel was het maar goed ook, want daardoor was de kans klein dat de Mensen Waterwoud ooit zouden ontdekken. Maar

Waterik droomde vaak van de Mensenwereld. Hij had ook op school gehoord, dat Mensen zo groot als reuzen waren. En dat ze geen schubben hadden en grappige, kleine voeten. Ook hadden ze kort haar en maakten ze zich vaak druk om niks. Mensen hadden altijd ruzie, zo leerden de Watermensen. Het klonk als een vervelend volkje. Maar, dacht Waterik vaak, als de Mensen zo op Watermensen leken, maar dan anders, hoe konden ze dan zo naar zijn?

Eerlijk gezegd geloofde Waterik er niks van. Hij fantaseerde dat Mensen aardig waren en mooi - nog mooier dan Watermensen. Hij probeerde zich voor te stellen hoe hun huizen eruit zouden zien. Ze hadden vast geen koraal om hun huis mee te versieren. Waar deden ze dat dán mee? En hoe konden ze ooit ergens komen, als ze niet konden zwemmen? Dan moest elk kort reisje wel uren duren, dacht Waterik. En wat aten ze? En sliepen ze net als Watermensen, drijvend op een laag algen? Vast niet. Maar hoe dan? Waterik had zoveel vragen. Maar elke keer als hij op school of aan zijn ouders vragen stelde over de Mensen, kreeg hij op zijn kop. Het antwoord was dan altijd: Mensen zijn gevaarlijk. Hou op met vragen. Dus droomde Waterik vaak dat hij naar de Mensenwereld reisde. Dan zou hij zélf wel het antwoord op zijn vragen vinden. En kon hij de Koning en alle andere Watermensen vertellen, dat de Mensen helemaal niet gevaarlijk waren.

Maar goed, voordat je in de Mensenwereld was, moest je eerst helemaal tot het einde van de zee zwemmen. En met al dat gedroom, duurde het al uren voordat Waterik bij de top van de Tafelberg was. Opschieten dus, anders kreeg hij vanavond weer koud eten. En straf. Waterik sloeg harder met zijn voeten. Hij moest opschieten om Rif bij te houden. Waterik zette de Mensen uit zijn hoofd, haalde Rif in en zwom naast hem omhoog, naar de top van de Tafelberg. Het werd lichter en lichter om hen heen. Waterik zag steeds meer gekleurde, prachtige vissen. En tegen de Tafelberg aan groeiden de mooiste planten. Toen ze bovenaan de Tafelberg waren klommen Waterik en Rif op het grote stuk steen dat daar bovenop de berg lag. Ze gingen zitten om even uit te rusten en keken om zich heen. De top van de Tafelberg was Waterik's favoriete plekje. Je kon ver kijken, en alle kanten op. Diep onder hen, in de schemering, lag Waterwoud. Links zagen ze de Koraalweide, en rechts de Steengroeve. Die leek vanaf hier donker en dreigend. Maar de Steengroeve was belangrijk

voor Waterwoud. Daar hakten steenhouwers grote stukken rots uit om mee te nemen naar Waterwoud. Van de stenen bouwden ze huizen en andere gebouwen.

En er was nog iets te zien; iets heel bijzonders. Het liefst keek Waterik er uren naar, als hij samen met Rif op de Tafelberg was. Honderd meter voor hen, naast de Tafelberg, stond namelijk nog een hoge, stenen berg. Deze was maar heel smal, het leek net een grote stok van steen. En op dit tijdstip, als de zee boven hen zo licht was, was er vanaf de top van deze stok een prachtig warm, gouden licht te zien. Het gouden licht straalde vanaf die plek honderden meters ver en alle kanten op. Naar links en rechts, maar ook naar beneden. Dit licht zorgde ervoor, dat het in Waterwoud niet helemaal donker was. Bovenop de steen stond namelijk de Gouden Schelp. En in de schelp lag een prachtige, goudkleurige parel. Deze parel ving het zonlicht van boven het water op en verspreidde het licht en de warmte van de zon tot vlak boven Waterwoud. De Gouden Schelp zorgde er zo voor, dat Waterwoud warm genoeg bleef. Zonder de schelp zou Waterwoud koud en donker worden. En hoewel niemand wist, wat er dan zou gebeuren, vertelde de Koning altijd, dat dat héél gevaarlijk was. Soms gingen de Waterkinderen samen met hun juf of meester en een paar Watersoldaten naar de Gouden Schelp kijken. Maar Waterik kwam liever alleen. Net zoals nu. Nou ja, met Rif dan.

Waterik stootte Rif aan en wees naar de Koraalweide. “Kom op,” zei hij, “we moeten gaan. Anders zijn we weer te laat thuis.”

“Ja, jij zit zo te dromen,” antwoordde Rif, “dat doe je elke keer. Zit je weer te fantaseren over Mensen?”

“Natuurlijk niet,” zei Waterik, “ik zat gewoon even uit te rusten.”

Plagend gaf Rif Waterik een stoot tegen zijn arm. Hij wist precies waar Waterik aan dacht. Ze waren niet voor niets beste vrienden. En Waterik wist, dat Rif ook wel eens aan Mensen dacht.

“Kom op,” riep Waterik terwijl hij wegzwoom. “Wie het laatst bij de Koraalweide is, is een gebakken garnaal!”

De twee vrienden zwommen om het hardst naar beneden, de Tafelberg af. Al snel kwamen ze dichterbij de Koraalweide. Nog even en ze zouden lachend tussen de grote paarse, rode en gele koraalbloemen zwemmen. Soms kwamen ze zelfs zeepaardjes tegen, waar ze dan even mee zwommen.